

Η πείνα και ο φόβος του Νίκου

Κοιτάζω προσεκτικά τις παρακάτω εικόνες, φαντάζομαι και διηγούμαι την ιστορία του Νίκου.
Μετά γράφω την ιστορία με λίγα λόγια.

Ο Νίκος κοντοστάθηκε και κάρφωσε τη ματιά του στο σταματημένο φορτηγό. Κοίταξε τις κουραμάνες, που το γέμιζαν ως επάνω. Ένωθε να του 'ρχεται ζαλάδα, θεονήστικος καθώς ήταν από χτες το μεσημέρι.

Και τότε δα τι έφαγε; Μια χούφτα σταφίδες που τού 'δωσε μια σπλαχνική γυναίκα. Ήταν όμως φαΐ αυτό για ένα δωδεκάχρονο αγόρι; Μόνο σπουργίτι θα χόρταινε έτσι. Πάλι καλά όταν κατόρθωνε να ρίξει κάτι στο στομάχι του.

Και να, τώρα εκεί μπροστά του στάθμευε ένα φορτηγό γεμάτο κουραμάνες. Είχε πάθει φαίνεται κάποια βλάβη κι ο οδηγός του ξαπλωμένος ανάσκελα κάτω από τη μηχανή, προσπαθούσε να το διορθώσει. Σκυμμένος πλάι του ο συνοδός, πότε του έφερνε το ένα και πότε το άλλο εργαλείο.

Ο Νίκος δεν δίστασε. Η πείνα παραμέριζε κάθε άλλη σκέψη. Πλησίασε το αμάξι από την αντίθετη πλευρά, σκαρφάλωσε με ευκινησία γάτας. Άρπαξε δυο κουραμάνες, τις έχωσε κάτω από το σακάκι του μακαρίτη του πατέρα του, που τώρα εκείνος το χρησιμοποιούσε για παλτό, πήδησε κάτω και το 'βαλε στα πόδια.

Όσπου ο φρουρός να αντιληφθεί τι είχε γίνει, ο Νίκος είχε κιόλας ξεμακρύνει πάνω από είκοσι μέτρα. Ένα κάθετο δρομάκι ανοιγόταν μπροστά του και ο μικρός έστριψε από κει, ενώ πίσω του αντηχούσαν οι αγριοφωνές του φρουρού.

“Ο φόβος κάνει πόδια” λέει μια παροιμία: Κι ο Νίκος την στιγμή εκείνη παρόλη την αδυναμία του θα μπορούσε να παραβγεί με αθλητή ταχύτητας.

Όταν ο φρουρός είδε πως δεν τον προλάβαινε, πυροβόλησε. Μα αυτό δεν είχε άλλο αποτέλεσμα παρά να φτερώσει τα πόδια του μικρού.

Μια μισοχαλασμένη πόρτα ανοιγόταν στον τοίχο πλάι στο Νίκο. Την έσπρωξε και βρέθηκε σε μια αυλή έρημη από χρόνια. Στο βάθος κοντά στο μεσότοιχο ένας πελώριος φύκος σκίαζε το πλυσταριό του πίσω σπιτιού. Η καπνοδόχος του μόλις φαινόταν ανάμεσα στην καταπράσινη φυλλωσιά του δέντρου.

Με σβελτοσύνη απίστευτη, ο Νίκος αρπάχτηκε από τον κορμό και πάτησε στα κεραμίδα του πλυσταριού. Έπειτα δρασκέλισε την καπνοδόχο. Και κρατώντας ψηλά τις κουραμάνες, τυλιγμένες στο πλατύ σακάκι του για να μη λερωθούν, είδε πως δε βρισκόταν στο πλυσταριό αλλά στην κουζίνα του σπιτιού. Μια φωνή άκουσε να λέει:

– Τι ζητάς εδώ;

Με τα μάτια θαμπωμένα ακόμα από το φως της αυλής, δεν είχε αντιληφθεί πως κάποιος άντρας ορθός τον σκόπευε μ' ένα περίστροφο.

– Δεν... έκανα τίποτα ... τραύλισε.

– Κι οι πυροβολισμοί;

– Έκλεψα από ένα φορτηγό δυο κουραμάνες, γιατί... γιατί πεινάμε, ομολόγησε.

Ο άγνωστος χαμήλωσε το περίστροφο.

– Δεν έκλεψες. Απλώς ε π ή ρ ε ς. Γιατί όσα έχουν εδώ αυτοί, από εμάς τα άρπαξαν - είναι δικά μας. Γι' αυτό ο κόσμος πεινά. Πού συνάντησες το φορτηγό;

– Δυο τετράγωνα πιο ψηλά από δω. Είχε χαλάσει κι ο σωφέρ πεσμένος καταγής αγωνιζόταν να το φτιάσει.

– Είσαι βέβαιος, πως όταν μπήκες στην αυλή του πίσω σπιτιού, δεν σε είδε κανείς;

– Γυρνούσα συχνά το κεφάλι, μα ο στρατιώτης δεν είχε φανεί ούτε όταν έστριβα από τη γωνιά, ούτε όταν έσπρωξα την πόρτα της αυλής με το φύκο.

Γέλασε και πρόσθεσε ικανοποιημένος.

– Ποιός ξέρει που θα με ζητά!...

– Μπήκες από το πίσω οικόπεδο;...

– Ναι.

– Καλά. Κάτσε και μη μιλάς.

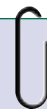
Πέρασε κάμποση ώρα χωρίς ν' αλλάξουν λέξη. Έξω επικρατούσε ησυχία.

Έχοντας πάντα τ' αφτί στυλωμένο ο Νίκος έκοβε μικρές μπουκίτσες κόρα κι έτρωγε με φανερή απόλαυση.

Πρόσεξε πως ο άλλος, ενώ κρατούσε ακόμα το περίστροφο, τον περιεργαζόταν.

– Θέλεις κι εσύ λίγη κουραμάνα; του πρότεινε δειλά.

*Διασκευή από Κ. Σφαέλλου, "Μικροί αγωνιστές",
Βιβλιοπωλείο της "Εστίας", 1979.*

Λεξιλόγιο

το φορτηγό
δωδεκάχρονος, η, ο
η πείνα
η ευκινησία
πυροβολώ
πελώριος, α, ο
αγωνίζομαι
η αυλή
καρφώνω
ο στρατιώτης